

РЕШЕНИЕ

№ 3692

гр. София, 16.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 22.02.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Илияна Александрова и при участието на прокурора Филипов, като разгледа дело номер **9002** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. 29, ал. 5 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби на българската народна армия (ЗДРДОПБГДСРСБНА).

Образувано е по жалба на В. И. С. от гр. С., против Решение № 105/09.12.2009г. на Комисията за разкриване на документите и обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби на българската народна армия (К. или Комисията), с което решение е установена принадлежността му към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

В жалбата се твърди, че решението е постановено при неспазване на изискванията за издаване на индивидуален административен акт, изразяващи се в неуведомяването му предварително за започване на административното производство по издаването му. Непредоставяне на възможност да се запознае с материалите, обект на изследване и да изрази становище по тях.

Твърди също, че не отговаря на истината приетото от фактическа страна, че е „съдържател на явочна квартира” за периода от „11.10.1965 г. до 1966 г.”, през което време е отбивал редовната си военна служба, не притежавал жилищна собственост, и никога и по никакъв повод не бил давал съгласие да бъде причисляван към каквито и да е органи на бившата държавна сигурност и Разузнавателни служби на Българската народна армия, не бил работил или сътрудничел на тези служби, комисията ползвала недостоверни данни, за чието съставяне нямал принос, липсвали доказателства,

обосноваващи фактическите изводи на комисията. Актът на комисията накърнявал достойнството и доброто му име, създавало му неоправдани тревоги и отрицателни преживявания.

На основание представено в хода на съдебното производство доказателство при устните състезания излага и допълнителен довод, че не е от кръга на лицата, които от формална гледна точка подлежат на разкриване, тъй като никога не бил заемал ръководна длъжност, а списъкът, на който се позовава комисията не съдържал подпис, а твърдението, че бил „директор” било невярно.

Ответникът – К. чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна и моли съдът да постанови отхвърлянето ѝ. По същество излага доводи, че установяването и обявяването на принадлежност към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА се извършва въз основа на документи, примерно изброени по чл. 25 от същия закон, а предвидената специална процедура за това не съдържала изискване за участие на засегнатите лица като страни в административното производство. Тъй като съгласно списък, представен от вестник „Монитор”, жалбоподателят е заемал длъжността „редакционен директор” в периода от 01.01. до 31.08.2007г., т.е. е лице, извършващо публична дейност по смисъла на закона, то Комисията е била задължена да извърши посочената проверка и обяви принадлежността му при наличие на доказателства, тъй като се съдържали документи, че жалбоподателят е бил секретен сътрудник – съдържател на „явочна квартира” на държавна сигурност, както и бил вербуван, установено с документи от кръга на посочените по чл.25,т.3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. Тъй като решението било постановено при условията на обвързана компетентност и има констативен характер, то не било налице нарушаване на чл. 26 и 34 от АПК, чрез неучастието на жалбоподателя в административното производство не било нарушение, тъй като участието му не могло да повлияе на крайния акт.

Представителят на Прокуратурата дава мотивирано заключение за неоснователност на жалбата, като от доказателствата по делото се установявало че бил вербуван и бил използван от Държавна сигурност (ДС) за издирвателна дейност, съгласно обичайната практика на тази служба.

По делото са приети доказателствата по издаването на оспореното решение, допълнително в съдебно заседание – удостоверение от „Монитор” ООД от 20.11.2009г., за целия трудов стаж на жалбоподателя и копие от трудовата му книжка, както и препис извлечение от военната му книжка.

Административен съд С. град, Първо отделение, 12 състав, като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, предвид приложимите към казуса по делото правни норми и при служебно извършена проверка на основание чл. 168,ал.2 АПК за законосъобразност на оспорения акт, намира следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е с дата 21.12.2009г., а обжалваното решение е съобщено на жалбоподателя с писмо с изх. № 31594/09.12.2009г., като изрично в съобщението е указано правото му на жалба пред настоящия съд в 14-дневен срок.

Жалбата по делото е подадена от надлежна страна, адресат на оспорения акт и с

правен интерес от оспорването, в срока по чл.149,ал.1 АПК, както и срещу административен акт, който на основание чл. 29, ал. 3ЗДРОПБГДСРСБНА подлежи на съдебен контрол, намира същата за допустима. Следователно, същата следва да бъде разгледана по същество.

От фактическа страна съдът приема за установено следното:

С Решение № 105 /09.12.2009г. на К., е установена и обявена принадлежността към органите по чл.1 от ЗДРОПБГДСРСБНА , на лица от печатни издания, след които и на В. И. С., като за него е прието, че е вербуван от оперативен работник П И П на 11. 11.1965г., регистриран на 18.10.1965 г., който оперативен работник е бил и негов ръководен служител, сътрудничеството е осъществявано в Държавна сигурност, военно контраразузнаване(ВКР)- I-II, в качеството му на съдържател на „явочна квартира”, с псевдоним „М”, документите въз основа на които се установява принадлежността са регистрационен дневник, картон образец 4, протокол 56/1986г. за унищожаване на личното дело на Я/К „М” –IA-19181, снет от действащия оперативен отчет през 1966г. Също в решението се приема, че жалбоподателят заема публична длъжност „редакционен директор” до 31.08.2007г. във вестник „Монитор”. Като основание за издаване на обжалваното решение се сочи чл. 26,ал. 1,т.3 от ЗДРОПБГДСРСБНА, а проверката се сочи като извършена по чл.3,ал.2,т. 1 от същия закон.

Съгласно представените копия на две страници от регистър, под № 12 741 е вписан ятак с псевдоним „Марица,вербуван от поделение III-I-2 на дата 11.11.1965г., в графата за препращане на делото му не се сочи нищо, а в следващата графа - № и дата на писмото се сочи 29.01.1966г., в графа „причини за изключването на СС” е вписано „негодност”, а в графа архивни номера на ЛД – „Ia19181”. От втората страница се установява, че регистърът е пронумерован и прошнурован на 17.01.1984г. и съдържа 200 листа. В картон обр. 4, съдържа трите имена на жалбоподателя, датата му на раждане, под № на Л.Д. е вписано 12741 в ВКР-1 армия -2, а рх.№ Ia19181, категория „ятак”, псевдоним „М”, дата на вербовка 11.10.1965г. и ръководител П И П. На ред „причини за изключването „ не е вписано нищо, както и за движение делото. Съгласно Протокол 56/86 с рег.№ IV1524/29.10.1985г. за преглед от комисия на прекратени дела от фонд „Ia(агентурни)” с изтекъл срок и във връзка с предложение за унищожаването им, е описано и личното дело на агент „М” под № 185. Посочено е , че е със съдържател жалбоподателя, както и следното: „Вербуван през 1965 г. Квартирата е ползвана от отделение 2, отдел ВКР – I армия С. до 1966г. Няма данни същата да е разконспирирана”.

Като основание да изпълни правомощието си да установи и обяви принадлежността на жалбоподателя към органите по чл.1 от ЗДРОПБГДСРСБНА, Комисията се позовава на писмо с изх. № 19/ 06.11.2009г., подписано от А Г, който се сочи като пълномощник, с което приложено се представя списък на лицата, осъществявали и осъществяващи публична дейност по смисъла на чл. 3,ал.2,т.1 от посочения закон, във вестник „Монитор”. Като приложение към същото писмо се представя списък, неподписан, в който жалбоподателят се сочи като заемаш длъжност „редакционен директор” за периода от 01.01.до 31.08.2007г. Съдът не кредитира посочения списък като доказателство, тъй като същият не е подписан, не съдържа име и длъжност на лицето, което го е изготвило. В същия списък освен жалбоподателя са

посочени още 30 лица, заемащи длъжност „редакционен директор”, освен тях и лица на длъжности „главен редактор”, „заместник –главен редактор” и „председател на редакционния съвет”.

От представената трудова книжка на жалбоподателя се установява, че за периода от 01.09.1999г. до 16.09.2009г. е заемал последователно длъжностите „репортер” в „Алба- С” ЕООД и „редактор” – от 01.07.2001г. до 16.09.2009г. в „Монитор” ЕООД, на която дата е вписано прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 328, т.2 от кодекса на труда. В трудовата книжка на жалбоподателя, не се съдържа вписване на заемана друга длъжност, в това число и „редакционен директор” както се сочи в писмото от 06.11.2009г.

Съгласно представено Удостоверение от 20.11.2009г., представляващо Образец УП – 3, издадено от вестник „Монитор”, жалбоподателят е замела само длъжност редактор за периода от 01.07.2001г. до 15.09.2009г., а от 15.09.2009г. до 15.10.2009г. е получил обезщетение по чл. 222, ал.1 от кодекса на труда. Изрично се сочи, че удостоверението се издава на основание изплащателните документи, намиращи се в дружеството.

Съгласно представеното копие на военна книжка, жалбоподателят е изпратен на редовна военна служба на 15.10.1964 г. и е уволнен на 28.09.1966г., като военната му служба е преминала в списание „Български воин”, отдел „Поезия”.

Съгласно представената Присъствена книга за заседанието на Комисията от 09.12.2009г., на същото са присъствали всички членове на комисията. Представеното извлечение от Протокол № 99/09.12.2009г., се установява, че са докладвани от председателя на Комисията за жалбоподателя фактите, посочени като мотиви на решението, като всички членове на комисията са гласували „за”, с което взема решение за установяване принадлежността и обявяване в публичното пространство по установения в закона ред.

Не се спори между страните, че жалбоподателят е уведомяван единствено за взетото решение от Комисията, не е уведомяван за започналото административно производство в хода на същото.

Въз основа на представените доказателства – копие от трудова книжка и удостоверението от 20.11.2009г., издадено от вестник „Монитор”, съдът приема за установено по делото, че жалбоподателят е заемал в този вестник само длъжност „редактор” за периода от 01.07.2001г. до 15.09.2009г. Към датата на издаване на обжалваното решение – на 09.12.2009г., видно от вписването в трудовата му книжка, трудовото правоотношение между него и вестника е било прекратено.

Правни изводи на съда:

Обжалваното решение е издадено от компетентен колегиален орган, предвид правомощията на Комисията по чл. 9, т.2 ЗДРДОПБГДСРСБНА, да разкрива и обявява имената на български граждани, заемали или заемащи публични длъжности или извършвали или извършващи публична дейност, за които е установена принадлежност към органите по чл. 1 от същия закон. Следователно с издаването на обжалваното решение, Комисията е упражнила изрично предвидено в закона свое правомощие. Не е налице и порок при формиране на волята на комисията за приемане на обжалваното решение, тъй като същата е заседавала в състава, в който е избрана с решение на Народното събрание от 05.04.2007 г., обн., ДВ, бр. 31 от 13.04.2007 г и от всички членове, а решението е взето с единодушие. Предвид изложеното, то не е

налице основание по чл.146,т.1 за незаконосъобразност поради некомпетентност на обжалваното решение.

Обжалваното решение е издадено и в предвидените писмена форма и със съдържанието по чл. 29, т. 2 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, тъй като съдържа изискванията се индивидуализиращи белези за лицето, чиято принадлежност се установява и обявява, както и данните относно вербуването, структурата и в какво качество е осъществявал сътрудничество, псевдонима и документите, които доказват принадлежността към органите по чл.1 от същия закон, снемането от действащия оперативен отчет и публичната дейност в случая – „редакционен директор” в вестник, която е извършвал жалбоподателя по време на проверката. Решението съдържа и подписи на всички членове на комисията, които са и участвали в гласуването, с което е спазен чл. 16, ал. 3 от Правилника за дейността на комисията, като липсва и отбелязване за подписването му с особено мнение по смисъла на ал. 4 от същия Правилник. На заседанието е воден и протокол, приложен по делото, в който са отразени разискванията и гласуването на членовете на Комисията, съгласно чл. 8, ал.3 от ЗДРДОПБГДСРСБН. Протоколът е съставен в предвидената по чл. 17 от посочения Правилник форма и е подписан също съгласно изискванията на посочената разпоредба. По тези съображения е спазена предвидената от закона форма за издаване на обжалваното решение, като не е налице незаконосъобразност на същото по чл. 146, т. 2 от АПК като основание за отмяна на решението.

Относно твърденията в жалбата за нарушаване на процедурата по издаване на решението, то съдът следва да приеме, че предвид характера на акта, и че ответната Комисия действа при условията на обвързана компетентност, то доводът е неоснователен. При наличие на предвидено основание да издаде решение за установяване и разкриване на принадлежност на дадено лице към органите по чл. 1 от Закона, то комисията е длъжна извърши това въз основа на документите, съдържащи се в специално създадения централизиран архив на документите на Държавна сигурност и на разузнавателните служби на Българската народна армия, който се управлява от К. - съгласно чл. 4, вр. чл. 11 и чл.1, ал.3 от ЗДРДОПБГДСРСБН. От чл. 24 от същия закон следва, че правомощието на Комисията е ограничено до установяване или констатиране принадлежността на лицата по чл. 3 към органите по чл. 1 от закона, като е обвързана без право на преценка по същество на доказателствата, предвидени по чл. 25 ЗДРДОПБГДСРСБН. за установяване на принадлежността, да издаде административен акт с предписано от закона съдържание. За целите на този закон, понятието „документ” не е дефинирано, а ответната комисия не е овластена да обсъжда въпроса извършвана ли е дейност като сътрудник или служител от жалбоподателя, тъй като с решението си няма правомощие да признае или отрече принадлежност към тези органи. Освен това, уведомяването на жалбоподателя и даването на възможност за установяване истинността на съдържащите се в архива документи за него е безпредметно, тъй като съгласно Протокол 56/86 с рег. № IV1524/29.10.1985 г., обсъден по-горе, документите, съдържащи се в личното му дело, са унищожени – л.16 от делото, в края. Следователно, представянето на доказателства от страна на жалбоподателя, не би съставлявало основание за постановяване на обжалваното решение в друг смисъл, с оглед на което е без значение предварителното му уведомяване както и предоставянето на възможност да се запознае с доказателствата и да иска събирането на други в своя защита.

Към датата на издаване на решението е прекратено правоотношението на

жалбоподателя с вестник „Монитор”. По арг. от противното на чл.30,ал.1,т.3 от ЗДРДОПБГДСРСБН, казусът по делото не касае предварителна проверка и възможност за оттегляне на кандидатурата му за заемане на публична длъжност или извършване на публична дейност, с оглед на което не е налице основание за предварителното уведомяване на жалбоподателя преди публичното обявяване на решението.

Относно твърдението, че неуведомяването му за започване на административното производство е довело до неправилна преценка, че извършва публична дейност, то съдът намира този довод за такъв по същество, а не по процедурата, тъй като е в правомощията на Комисията служебно да установи това. Съгласно чл. 13 от ЗДРДОПБГДСРСБН същата има право служебно да изисква и получава безплатно информация, в това число и от частно-правни субекти, като е предвидено и задължение на същите по чл. 21 от ал.1 до ал.3 от същия закон да я предоставят в 14-дневен срок от поискването. В случая спорна е посочената като заемана длъжност от жалбоподателя като „редакционен директор”, както и

Изложеното е води до извод, че не са допуснати съществени процесуални нарушения с неуведомяването предварително на жалбоподателя за започването на административно производство по издаване на процесното решение, както и неосигуряване на възможност да се запознае с доказателствата и да направи доказателствени искания. Следователно, не е налице нарушение по чл.146,т.3 АПК и съответно не е налице незаконосъобразност на решението на това основание.

Обстоятелството по чл. 24 ЗДРДОПБГДСРСБН за, принадлежност към органите по чл. 1 от същия закон се установява при наличието на дейност като щатен или нещатен служител или секретен сътрудник на тези органи, се установява въз основа на документи се установява въз основа на документи, съдържащи се в информационните фондове. Документите за това са изброени неизчерпателно в чл. 25 от същия закон, като в конкретния случай за жалбоподателя са налице такива, посочени в хипотезата по т. 3, от същата разпоредба – налице на данни в справочните масиви - регистрационни дневници и картотеки, както и в протокола за унищожаване на личното дело, въз основа на които се установява дейност на секретен сътрудник. Този извод в решението съдът намира за доказан въз основа на доказателствата по административната преписка: две страници от регистър – в частта му за вписванията под № 12 741, от картон обр. 4 и Протокол 56/86 с рег.№ IV1524/29.10.1985г., данните от които си кореспондират и се отнасят за ятак с псевдоним „М”, за който се също се установява, че вписаните имена и дата на раждане съвпадат с тези на жалбоподателя.

За да се установи обаче процесната принадлежност на жалбоподателя, следва кумулативно да е налице и задължение на Комисията да извърши това – т.е. да се основава и на предвидените по чл. 26 и чл. 27 от ЗДРДОПБГДСРСБН материално-правни предпоставки. В случая не е налице хипотезата на предварителна проверка по чл. 27 от ЗДРДОПБГДСРСБН. Съгласно посочената като правно основание за издаване на обжалваното решение разпоредба на чл. 26,ал. 1,т.3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, Комисията е задължена да установи принадлежност към органите по чл. 1 от същия закон на лица, заемащи публични длъжности или извършващи публична дейност към деня на влизане в сила на този закон. Законът е обнародван в ДВ. бр.102 от 19.12.2006г., като в същия не е посочена изрична дата за влизането му в сила. Следователно, на основание чл. 5, ал.5 от Конституцията, влиза в сила три дни след обнародването му, т.е. от 23.12.2006г.

От съдържанието на чл.26, ал.1, т.3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА следва, че за да упражни Комисията правомощието си по чл. 24 от същия закон и издаде обжалваното решение, жалбоподателят следва да заема публични длъжности или извършващи публична дейност, изрично дефинирани по чл. 3 от същия закон.

В чл.3, ал.2, т.1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, са определени като публични по смисъла на този закон дейностите, извършвани от главните редактори, заместник главните редактори, членовете на редакционните съвети, но не и от заемащите само длъжност „редактор” във вестник. От никое доказателство по делото не следва, че жалбоподателят е бил член на редакционния съвет на вестник „Монитор”, не се съдържа и твърдение за такова обстоятелство.

Следва извод, че жалбоподателят на основание заеманата от него длъжност „редактор” във вестник „Монитор” към датата на влизане в сила на ЗДРДОПБГДСРСБНА, не попада сред изрично посочените публични длъжности по чл. 3, ал.1 или публични дейности по ал. 2, т.1 от същия текст на същия закон.

Следователно, не се установява наличие на соченото правно основание за издаване на решението по чл.26, ал.1, т.3 ЗДРДОПБГДСРСБНА, тъй като жалбоподателят според заеманата от него длъжност „редактор” във вестник, не попада сред категорията лица, спрямо които Комисията е задължена да установи и да обяви принадлежност към органите по чл. 1 от същия закон и които заемат публична длъжности или извършват публична дейност по смисъла на чл. 3, ал. 1 и ал.2 от същия закон.

Неоснователни са доводите на ответника, че същият е обвързан да издаде решението съобразно посочената длъжност на жалбоподателя „редакционен директор” в писмото от 09.11.2009г. Същото писмо е прието като издадено от името на дружеството - „Монитор” ЕООД, като по делото не се установява представителната власт на подписалото го като пълномощник лице, изготвено на бланка на това дружество. Видно от справка в Търговския регистър, която и ответният орган е могъл да направи към датата на получаване на писмото, като представляващ „Монитор” ЕООД е вписана само И А К. Предвид задълженията на частноправните субекти по чл. 21 от ал.1 до ал.3 ЗДРДОПБГДСРСБНА, то ответната Комисия е следвало да приеме за доказателство само волеизявление, изходящо от представляващото по закон дружеството лице, или надлежно упълномощено, а при съмнение за това, да изиска допълнителни доказателства като гаранция за злоупотреби. Съдът кредитира доказателствата, изходящи от представляващия дружеството И К - Удостоверението (Обр. УП -3) от 20.11.2009г., както и трудовата книжка, вписванията в която не се оспорват от ответника, относно заеманата длъжност от жалбоподателя „редактор” във вестник „Монитор”.

Предвид изложените правни и фактически съображения, обжалваното решение не е издадено при нарушение на посочените разпоредби на чл. 26, ал.1 т.3 вр. чл.3, ал.1 т.1 ЗДРДОПБГДСРСБНА, предвид доказателствата за заеманата длъжност от жалбоподателя като „редактор” във вестник. Налице е незаконосъобразност на решението по чл.146, т.4 АПК - противоречие с материалния закон. Жалбата в тази част е основателна и решението следва да бъде отменено.

Предвид изхода на делото и своевременно направено искане за разноси, съдът следва да присъди такива на жалбоподателя съобразно представените доказателства за извършването им: за държавна такса – 10 лв. и за плащане на уговореното възнаграждение на адвоката – 500 лв., съгласно договора за правна помощ, за размера на който не е направено възражение за прекомерност.

Водим от изложеното, Административен съд С. –град, Първо отделение, 12 състав,

РЕШИ:

Отменя Решение № 105/09.12.2009г. на Комисията за разкриване на документите и обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби на българската народна армия, по жалба на В. И. С. от гр. С..

ОСЪЖДА Комисията за разкриване на документите и обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби на българската народна армия, ДА ЗАПЛАТИ от бюджета си на В. И. С. с ЕГН * от гр. С. сумата от 510 (петстотин и десет) лв. за разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на препис.

Административен съдия: